

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξακὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΓΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὸ Καντεῖα

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Αὐγούστου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 39

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)
ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΔΑΝΑΚΟΝ

Ἐπειτα, ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς υἱοὺς του:
— Πρέπει, εἶπε, νὰ στελλωμεν μερικὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μας ἀνθρώπους, νὰ βοηθήσουν τοὺς ναύτας τῶν κλοισιρίων.

— Καὶ ἡμεῖς νὰ ἐργασθώμεν μαζί των, ἀπεκρίθη ὁ μεγαλύτερος τῶν νέων.
Ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὑποκλιθεὶς εὐσεβάτως ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς μητρὸς του, — δείγματα σεβασμοῦ ἐκ τῶν συνήθων παρὰ ταῖς οἰκογενεῖαις τῆς Βενεζουέλας.

Μετὰ τὸ πρόγραμμα, πλουσιώτατον εἰς κινῆγι, εἰς ὀπωρικά καὶ εἰς χόρτα, ὁ κ. Μανουήλ ἠρώτησε τοὺς ξένους του περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξιδίου των. Ἔως τότε, ὁ Ἄνω Ὀρεινός δὲν ἐσυχάζετο παρὰ μόνον σχεδὸν ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι μετέβαινον εἰς τὴν Κασσικάρην. Πέραν τοῦ Δανάκου οὐδεμίαν ἐμπορικὴν κίνησιν ἐγένετο, καὶ μόνον ἐξεριωνηταὶ ἤμποροῦντε νὰ εἶνε οἱ μετακλίνοντες μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ ἑπαρχος ὄθεν ἐξεπλάγη πολύ, ὅταν ὁ Παῦλος τῷ ἐξέθεσε διὰ ποίους λόγους ἀπεφάσισε νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἐπιχείρησιν ἐκείνην, τῆς ἰσότητος ἠθέλησαν νὰ συμμετάσχουν καὶ οἱ δύο συμπολίται του.

— Ὡστε λοιπὸν πηγαίνετε νὰ εὑρετε τὸν πατέρα σας; ἠρώτησε μετὰ συγκινησεως, τὴν ὁποίαν συναμερίζοντο οἱ υἱοὶ του καὶ ἡ σύζυγός του.

— Μάλιστα, κύριε Μανουήλ, καὶ ἐλπίζομεν νὰ εὐρωμεν τὰ ἔγνη του εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

— Δὲν ἀκούσατε ποτὲ τίποτε περὶ τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, τὸν κ. Μανουήλ.

— Ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἐπροφέρθη ἐνώπιόν μου.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, εἴθετε ἐγκαταστημένους εἰς τὸ Δανάκον πρὸ δωδεκαετίας.

— Ὅχι... τότε ἡμεθεὶς ἀκόμη εἰς τὴν

Γουασαπάναν... ἀλλὰ δὲν ἠκούσαμεν νὰ ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ.

— Ἐγγοσούτω, ὑπέλαθεν ὁ λοχίας

Μαρσιάλης, ὁ ὅποιος ἐννοοῦσεν ἄρκετὰ ὥστε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν, διὰ νὰ ὑπάγῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν Ἄγιον Φερνάνδον εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν,

« Τὸ ἀπόγευμα οἱ ξένοι ἐπισκέφθησαν τὸ κτήμα. » (Σελ. 262 στήλ. α'.)

δεν υπάρχει άλλος δρόμος, παρά δια του 'Ορενόκου.

— Είναι ο εύκολότερος και ο συντομώτερος, απερίθρη ο κ. Μανουήλ. Ο ταξιδιώτης εκτίθεται εδώ ολιγώτερον, παρά εάν έταξείδευε δια των χωρών του έσω τερικού, τας έποικας διασχίζον 'Ινδοί. Αν τρώει ο συνταγματάρχης Κερμώρ υπήγεν εις την Σάντα-Ζουάναν, αφύκτως θά έταξείδευσε δια τι 'Ορενόκου, έπως τώρα και σεις.

Η παρατήρησις του Μανουήλ 'Ασομφιών ήτο λογικωτάτη. Άλλα πώς ήτο δυνατόν να μη άφισα, κανέν έχνος της διαβάσεώς του ο συνταγματάρχης Κερμώρ;

— Κύριε Μανουήλ, ήρώτησε τότε ο 'Ιάκωβος, 'Ελλώκ' έπισκέφθητε ποτέ την Σάντα-Ζουάναν;

— Όχι, προς ανατολάς, ποτέ δεν έπροχώρησα περισσότερο από το στόμιον του Κασαικιάρη.

— Ηκούσατε καμμίαν φοράν να όμιλοϋν περί του 'Ιεραποστολικού αυτού Σταθμού;

— Ναί, πολλάκις και ήκουσα ότι εύημερεί, χάρις εις την άφωσίωσιν του άρχηγού του.

— Γνωρίζετε τον Πάτερ-Έσπεράντην;

— Μάλιστα... τον είδα πρό τριών χρόνων περίπου... Κατέβαινε τον ποταμόν δι' ύποθέσεις της Μονής, και έσταμάτησε δια μίαν ήμέραν εις το Δάνακον.

— Και τί άνθρωπος είνε αυτός ο 'Ιεραπόστολος; ήρώτησεν ο λοχίας Μαρσιάλης.

Ο έπαρχος περιέγραψε τότε τον Πάτερ-Έσπεράντην, και ή περιγραφή του ήτο ακριβώς έμοια με την δοθείσαν υπό του Ζορρές.

Δεν υπήρχεν άμφιβολία, ότι ο 'Ισπανός θά συνήντησε τον 'Ιεραπόστολον εις την Καρκαάσην, καθώς είχε διαβεβαιώσει.

— Και άφότου έπέρασαν από το Δάνακον, ήρώτησεν ο Παύλος, δεν ήλθατε πλέον εις σχέσεις με τον Πάτερ Έσπεράντην;

— Όχι, δεν ήλθα εις καμμίαν σχέσιν μαζί του, απερίθρη ο κ. Μανουήλ. Πολύς φορές όμως από τότε ήκουσα δια την Σάντα-Ζουάναν ότι προσδεύει και αύξάνει κατ' έτος... έτι είνε έργον, το έποιον περιποιεί τιμήν εις την ανθρωπότητα.

— Και εις τόν τόπον, ο όποιος βγάξει τέτοιους ανθρώπους, συνεπλήρωσεν ο 'Ιάκωβος 'Ελλώκ. Είμαι βέβαιος ότι θά τυχωμιν καλής ύποδοχής εκ μέρους του Πάτερ-Έσπεράντη.

— Μην άμφιβάλλετε, απήντησεν ο κ. Μανουήλ, ότι θά σας περιποιηθί ώς να ήθε συμπολιταί του.

— Και είθε γά μας δώση, είδήσεις περί του πατρός μου, προσέθεσεν ο Παύλος.

Το άπόγέμα, οι ξένοι του Μανουήλ 'Ασομφιών έπισκέφθησαν το κτήμα, τους

άριστα καλλιεργημένους άγρούς του, τας καλώς περιποιημένας φυτείας του, τα πλούσια δάση του και τα λειβάδια, όπου έθόσκον άπειράριθμα ποιμνία. 'Ητο ή έποχή της συγκομιδής του καουτσούκ, — πρώιμος το έτος εκείνο, διότι συνήθως το καουτσούκ συλλέγεται από τον Νοέμβριον μέχρι τέλους Μαρτίου.

— Αν αυτό σας ενδιαφέρει, κύριε, είπεν ο κ. Μανουήλ, αύριον θά σας δείξω πώς γίνεται αυτή ή συγκομιδή.

— Δεχόμεθα και σας εύχαριστούμεν, απήντησεν ο Γερμανός Πατέρν' έγώ τουλάχιστον ενδιαφέρομαι πολύ.

— Πρέπει όμως να έξυπνήσετε πολύ πρώτ' απερίθρησεν ο έπαρχος. Οι γοιμείροι μου άρχίζουν την έργασίαν των μέλις φέξ.

— Βεβαιώθητε ότι δεν θά τους κερμώμεν να περιμείνουν, απερίθρη ο Γερμανός Πατέρν' αλήθεια 'Ιάκωβος;

— Θα είμαι έτοιμος! ύπεσχεθη ο 'Ιάκωβος' σύ, αγαπητέ μου Παύλε;

— Δέν θά χάσω την εύκαιρίαν, απερίθρη ο Παύλος, και αν ο θεός μου κοιμάται άκόμη.

— Θα μ' έξυπνίσης, άνσφιέ μου, θά μ' έξυπνίσης, το άπαιτώ! απήντησεν ο λοχίας Μαρσιάλης. Μία που ήλθαμιν εις την χώραν του καουτσούκ, άς μάθωμεν τουλάχιστον πώς γίνεται...

— Το έλαστικόν κόμμα, λοχία! άνέκραξεν ο Πατέρν.

Και μετά περίπατον, ο όποιος διήρκεσεν όλον το άπόγεμα, επέστρεψαν εις την οικίαν.

Το δειπνόν συνήθροισε τους ξένους του έπαρχου περί την αυτήν τράπεζαν. Η συνομιλία περιεστράφη κυρίως περί τα διάφορα περιστατικά του ταξιδιού, από της άναχωρήσεως εκ Καϊκάρας. Όμιλήσαν περί της επιδρομής των χελωνών, περί της επιθέσεως των άγρίων και περί του φοβηρού σουμπαάσκου, όταν ο λίγον έλειψε να χαθούν. Έξαφνα ο Γερμανός Πατέρν άνέκραξε:

— Διά τους συντρόφους μας δεν είπαμεν τίποτε εις τον κ. Μανουήλ... Ατό τώρα λοιπόν τους έξεχάσαμεν;

— Αλήθεια, είπεν ο Παύλος, Ο λαμπρός εκείνος κ. Μιγκέλ... και ο κ. Φέλιπ... και ο κ. Βαρίνας...

— Ποιοι είνε κάλιν αυτοί; ήρώτησεν ο έπαρχος.

— Τρεις Βενεζουελιανοί, με τους όποιους συνεταξείδυσάμεν από την Βολιβάρην μέχρις 'Αγίου Φερνάνδου.

— Περιηγηταί; ήρώτησεν ο κ. Μανουήλ.

— Και σοφοί μάλιστα, εδήλωσεν ο Πατέρν.

— Και τί ήξεύρουν αυτοί οι σοφοί; ήρώτησεν ο κ. Μανουήλ.

— Καλλίτερα γά μ' έρωτήσετε τί δεν ήξεύρουν, παρετήρησεν ο 'Ιάκωβος 'Ελλώκ.

— Τι δεν ήξεύρουν λοιπόν; — Δέν ήξεύρουν αν ο ποταμός, ο όποιος διαβρέχει το κτήμα σας, είνε ο 'Ορενόκος.

— Όχι δά! άνέκραξεν ο κ. Μανουήλ, μα ποιος είνε λοιπόν;

— Ο ένας, ο κ. Φέλιπ, ύποστηρίζει ότι ο άληθής 'Ορενόκος είνε ο 'Αταβάπος' ο άλλος, ο κ. Βαρίνας, ότι 'Ορενόκος είνε ο Γουαδίαρης...

— Όρίστ' εκεί αύθδετακαί κύβησεσί! άνέκραξεν ο κ. 'Ασομφιών' ώστε λοιπόν, κατ' αυτούς τους κυρίους, ο 'Ορενόκος δεν είνε τωόντι ο 'Ορενόκος!

Και ο κ. 'Ασομφιών έξωργίσθη, και συνεμερίσθησεν την άρχήν του ή σύζυγος και τα τέκνα του. Η φιλικυτία των προσεβάλλετο εις ό,τι είχαν προσφιλέστερον, — εις τον 'Ορενόκον των, τον θαυμάσιον 'Ορενόκον, το 'Μέγα 'Υδωρ' ως σημαίνει ή λέξις εις την ταμαναχικήν διάλεκτον, τον βασιλέα των ποταμών του κόσμου!

— Αμέ... ο κύριος Μιγκέλ τί ισχυρίζεται; ήρώτησε μετ' όλιγον ο έπαρχος.

— Ο κύριος Μιγκέλ ισχυρίζεται, απερίθρη ο Πατέρν, ότι 'Ορενόκος είνε ο ποταμός, τον όποιον ανεπλευτάμεν από του 'Αγίου Φερνάνδου μέχρι του Δανάκου.

— Και ο όποιος πηγάζει από την Σιέραν Παρίμαν! προσέθεσεν ο κ. Μανουήλ. Λοιπόν ο κ. Μιγκέλ έχει δίκην, και αν μας έπισκεφθί ποτέ, θά τον ύποδείχθωμεν ως φίλον. Αν όμως οι άλλοι δύο τολμήσουν να πατήσουν το πόδι των εις το κτήμα, θά τους ρίψωμεν εις τον ποταμόν, και τότε πλέον θά τον δοκιμάσουν και θά βεβαιώθουν αν είνε ο 'Ορενόκος ή όχι!... Άκούς εκεί!

(Έπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Ό μάνα το πουλάκι μου Είν' κρύο και έυλιασμένο! Τι νάπαθε κι' έψόφησε; Μάνα, μη φταίω έγώ;

Μάνα μου, τί να τούλειψε; Μην τούλειψε σταράκι; Μήπως το μαύρο έδίψασε Και δεν είχε νερό;

'Αχ! τούλειψε ήμανούλα του Και τά γλυκά φίλιά της, Του λείψανε τά χάδια της Κ' ή ζέστα της φωλιάς.

'Α μάνα μου, μανούλα μου, Ποτέ να μη μ' άφισα, Κ' έγώ νάμαι με σένανε Μανούλα μου, όπου πᾶς.

† ΑΝΑΡΧΑΣ ΛΑΞΗΡΑΤΟΣ

[Το κατωτέρω δημοσιευόμενον διήγημα άπεσπάσθη εκ της πρώτης έκδοσεως της 'Α' Σειράς των ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ του συναγόμενου μας κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος). Αν δεν το εκόμισαν μέχρι τούδε, όπως έλλαι έφημερίδας και περιοδικά, μόνον ή 'Ελευθερία, χάρις μας ήμπίδισε να προσφέρωμεν δείγμα του όρατου τούτου βιβλίου και εις τους μη εύτυχήσαντας να τα άποκτήσουν. Προς τούτο έκρίναμεν κατάλληλον το διήγημα 'Σκιά 'Εργου', και δια το θέμα του και δια την συντομίαν του.

Σ. τ. Δ.]

ΣΚΙΑ ΕΡΓΟΥ

«Απάνω τους, τα σκυλιά! — Νά τους κάθουμε! — Νά τους χαλάσουμε! — Έμπρός! — Θάνατος! Θάνατος!»

Ο όχλος έμεινετο. Εν τῷ μέσῳ της γενικής φυγῆς και της ερημώσεως, την όποιαν έπροκάλεσεν ο στρατός πυροβολήσας, ο όχλος, ο άγριος και ακατάσχετος, έπέμεινε συμπυκνωμένος, κραυγάζων,

άπειλών. Ο λαός ο φιλήσυχος διαλύθη, αι άρχαι έροθήθησαν πανικόν και άπεκρόβησαν και μόνον οι όλιγοι στρατιώται, οι άποτελοϋντες την φρουράν της μικρῆς πόλεως, περιέκλειον μόλις το Γιάττο, την έβραϊκήν συνοικίαν άκίνητοι, βλοσυροί, πιστοί εις το καθήκον, έτοιμοι να αποκρούσωσι δια της βίας πᾶσαν νέαν επίθεσιν. Αυτοί δεν έπαύσαν... Πρό όλιγων άκόμη στιγμών, όμιλον παραξίαν, μεθυσμένον υπό τοῦ οίνου και του φανατισμοῦ, και ζητούντα να εισορμήσῃ εις το Γιάττο, να εκδικηθῇ κατ' αθῶν τον έν Κερκόρα έγκλημα, τον ύπεδέχθησαν δια έπί του λιθοστρώτου, άλλ' οι λοιποί, σῶοι ή πληγωμένοι, δισκορπίσθησαν άπρακτοι. Τοῦ αίματος τούτου του χριστιανικού όχλου εζήτες τώρα εκδίκησιν... εκδίκησιν εν όνόματι του Χριστοῦ, του όποιου έώρταζε την ήμέραν εκείνην τον θάνατον. Άλλ' επειδή έγνώριζε πλέον οία τον περιέμενον ύποδοχή, έμακρύνετο όλσών της στρατιωτικῆς ζωνης, μελετών και έτοιμαζόμενος να έκσπάσῃ κατ' οικίαν έβραϊκῶν άλλων, έντός της φρουρουμένης συνοικίας, εγκαταλειμμένων όλως εις την δύναμιν του και εις την μανίαν του. 'Ηδη άντήχουν κραυγαί άγριαι, έξαλλοι, κραυγαί προτροπῆς: «'Σ του Μέρου! 'ς του Μέρου! — Νάί, ναί! — 'Σ του Μπραχάμη! 'ς του Μπραχάμη! — Έμπρός! έμπρός!»

Και ο όμιλος, μεγαθυνόμενος πάντοτε και συμπυκνωμένος, έξεκίνησε κατ' έυ-

θίαν προς την οικίαν του 'Αβραάμ Μέρου, φηνομένην ήδη εκεί προς το άκρον της οδοῦ, εν τῷ μέσῳ μικρῆς τριγωνικής πλατείας, όπου έντός άλλων λεπτῶν είχε προφύλαξη θροναί και πολυάριθμος ή προφυλακή των άγιοποιιδων.

«'Ελάτε! έδδ! έλάτε!» έκραζον μιά φωνή προς το πλήθος οι μικροί δαίμονες, ανδρώντες επί των βαθμίδων της 'Εκκλησίας και των άλλων περίξ ύψωμάτων, και σείοντες εν αλαλαγμῷ εις τον άέρα πέλους, ράκη, κλάδους και ρόπαλα, δι' ών κατώρθωσεν εν τῇ βία να όπισθῶσι. Και εις απάντησιν ο όχλος επήρχετο απέναντι ταχύς.

«'Ερχονται! γρήγορα! — 'Αχ, το κομμά... άνοιξε το συρτάρι. — Όχι, όχι! Δέν προτινάσωμε τίποτα. 'Εμείς να σωθώμε μονάχα. — 'Ελα; κατεβαίνετε. — Σούτ, βαροϋν την πόρτα...»

Και ή δυστυχής οικογένεια, ο πκτήρ, ή σύζυγός του, αι δύο θυγατέρες και ο μικρός υίός, διωλιθθαινον έντρομοι και σιγηλοί δι' όπισθίας τινός κλίμακος, άφίνοντες την οικίαν των όλην εις την διάθεσιν του όχλου, ο όποιος ήρχισεν ήδη να εκβάλλη την θύραν. Αι άγριαι κραυγαί άντήχουν όμοῦ με τα βαρέα κτυπήματα, και αι άπειλαι του θανάτου και της καταστροφῆς έξήρχοντο εκ στήθων ασθμακινόντων, πνιγόμενων υπό της προσπαθίας να τας πραγματοποιήσωσιν. Η μικρά κλίμαξ της φυγῆς ώδήγηι προς την αύλην. Η αύλη έσυνόρευε με μίαν άλλην. Ένα τοίχον έπρεπε να ύπερηγήσῃ, και θα εύρίσκοντο ταχύως ήσφαλισμένοι έντός χριστιανικής οικίας, επί του άλλου δρόμου. 'Ησαν οι εγκάτοικοι φίλοι της οικογενείας του 'Εβραίου έμποροῦ, και είχαν έξέλθῃ εις την αύλην. Έτοιμοι να δεχθῶσι τους φυγάδας. Έκομισθη ή φορητή κλίμαξ και έστηρίχθη επί του τοίχου... 'Ελα γρήγορα! Η κυρία Μέρου ήτοιμάσθη νάνέλθῃ πρώτη.

Άλλά κατ' έκείνην άκριβώς την στιγμήν, ο όχλος έξέδρασε την θύραν και εισώρμα εις την οικίαν μετα κραυγῶν. Ο πάταγος επί των δαπέδων ήτο φοβερός. 'Ηκούσθησαν και δύο-τρεις πυροβολισμοί μανίας... 'Α, ήτο άργά πλέον να παράθωρον του μαγειρείου, οι διώκται θά τους έβλεπον, και πρό παντός έπρεπε να γνοσῶν το καταφύγιόν των. 'Οπίσω! όπίσω!

Και με την έτοιμότητα, την όποιαν έμπνέει το αίσθημα της αυτοσυντηρήσεως, εγκαταλείψαν την κλίμακα επί του τοίχου, έπεστράφησαν και κατήλθον εις μικράν τινα ύπόγειον άποθήκην, της έποίας η είσοδος ήτο από την αύλην. 'Οσον ήμπίδισαν ταχύως και άσφορητα. Συνεσπειρώθησαν όλοι έντρομοι, εκπνέ-

οντες έντός του στενοῦ ήμισφαιρίου χώρου, και, έναγκαλιζόμενοι σφιγκτά, σφιγκτά, παρηκολούθου έναγωνίως του όχλου επάνω την ληλασίαν, και περιέμενον την τύχην των, την άγνωστον τύχην των.

«Α, ναί! δεν ήσαν διόλου έξησφαλισμένοι εκεί μέσα!...» 'Ηρκει μόνον εις ένα να ήρχετο ή όρεξις να καταβῇ και εις την αύλην, δια νάνακαλυφθῇ ή κρύπτη των. Και τότε οι μαινόμενοι εκείνοι θά τους έθναύονταν βέβαια! Διά το χυθέν αίμα, ο όχλος αυτοῦς έδείρωσε ύπευθύνους, και με το αίμα των θά επλήρωσεν οι άθῆοι των άλλων τα άνομήματα... Ο ταλαίπωρος πατήρ συνηθάνετο την οικίαν αυτήν θέσιν και έφριττε. Διά τον έαυτόν του δεν τον έμελε τόσον, ούτε δια την γυναϊκά του... Τα παιδιά του μόνον έλυπείτο και έσυλλογίζετο, τα κοριτσάκια του, που δεν ήσαν άκόμη δεκαπέντε χρονών, και το άγοράκι του, το Μάρκο του, που δεν ήταν άκόμη δέκα... 'Αχ, αυτά μόνον άς ήμπορούσε να σώσῃ, αυτά μόνον να κρύψῃ καλά, καλά, να μη τα ίδουν, να μη τα εύρουν... Άλλά πού;

Έν τῇ άπελπισία του, άνεσηκώθη και με περιεργίαν όψιν περιέβλεψε γύρω, ώσει δια νάνακαλύψῃ κρύπτην ασφαλῆ... Τίποτα! ο χώρος στενός και γυμνός και άδιέξοδος... Είδε τα χλωμά πρόσωπα των προσφιλών του, κατακειμένων εκεί εν τῇ ύψιστη άγωνία, ήκουσεν επάνω άπειλοϋντας τους φοβερούς κρότους των έπιδρομέων, έσταύρωσε τας χείρας επί του στήθους, και άνυψώσας την κεφαλήν προς την μαύρην, την άπέλιπδα όροφήν, έψιθύρισε με όφθαλμούς δακρυσμένους:

— Θε μου... Θε μου... Θε μου... 'Ο μικρός Μάρκος τον είδε και τον άνόησεν... 'Αφήκε την χείρα της μητροῦ του εξαιρήνης, ήγέρθη και ήλθεν ενώπιόν του. Η στάσις του ήτο έπιβλητική, το μέτωπον άνυψωμένον, οι όφθαλμοί λάμποντες, ή φωνή του σταθερά:

«Μη φοβῆσαι, πατέρα μου» είπεν. «'Εγώ θά σας σώσω. Θα πάγω να τους παρακαλέσω να σκοτώσουν έμένα, μονάχα έμένα!»

Την στιγμήν του κινδύνου δεν ήτο πλέον το δειλόν παιδίον με την όβραν σάρκα και την ξανθήν κόμην. 'Ητο πλάσμα πλήρες ψυχῆς και αγάπης, έχον πεποιθήσιν εφ' έαυτό και άποφασισμένον να πράξῃ, ό,τι έλεγεν ή σταθερά του φωνή...

Και ώρμησε ταυτοχρόνως προς την έξοδον. Μόλις έπέφθασεν ο πατήρ να τον άρπάσῃ, να τον έναγκαλισθῇ, να τον συνθλίψῃ, να τον κρατήσῃ. Ο μικρός άνθίστατο πάση δύναμει.

«'Αφησε με! αφήσε με σου! λγω... Θα φωνάξω...»

— Μάρκο μου... Μάρκο μου... για τόνόμα του Θεοῦ!»

Εν τῇ στιγμή τῆς ὑπερτάτης αὐτῆς πάλης, τῆς ἀνίσου, καθ' ἣν μία κραυγὴ τοῦ μικροῦ θὰ ἐξερχόμην τοῦ μεγάλου τὴν δύναμιν, ἠκούσθησαν ἄνωθεν ἄνθρωποι εἰσορμῶντες αἰφνιδίως εἰς τὸ μαγευρεῖον καὶ ἐξερχόμενοι εἰς τὸ δῶμα.

« Νά, νά, κάπου ἐδῶ θανάτω! » ἐκραύγασεν ἀσθμαίνουσα τις φωνή.

« Καλὴ δὲ βαρυεῖσα! » ἀπήντησεν ἄλλη, ἡρεμωτέρα. « Θὰ ἐφυγαν τώρα ἀπ' αὐτῆς ἡσυχίας. »

— Ἄ ναι! νὰ ἡ σκάλα ἐπὶ τοῖχον κρέμας! Τρέχα γύρω τους τώρα.

Ἐσώθησαν. Μία σύμπτωσις, μία κλίμαξ φορητὴ, ἀφείλετο ἐν τῇ σπουδῇ ὀρθία ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀπέτρεψε τὸ στυγερώτερον κακούργημα.

*

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς αἰφνιδίας ἐκρήξεως τοῦ ἀντισημιτισμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς καὶ ἀκατανομήτου δειλίας, ἀνέλαμψαν που καὶ που καὶ θάρρη τινὰ ζηλευτά. Φανατικοὶ ἐξ ἄγνου ζήλου ἠψήθησαν λόγους, καὶ ἐβάδισαν πρὸς βέβαιον θάνατον. Στρατιῶται, εἰς τὸ καθήκον πιστοί, ἐθάρρησαν νὰ πυροβολήσωσι κατ' ἀδελφῶν. Χριστιανοὶ ἐκτιθέμενοι εἰς τῶν πολλῶν τὴν πρόληψιν καὶ τὴν μανίαν, ἀπέκρυψαν καὶ περιέβαλαν τοὺς διωκόμενους Ἑβραίους. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ἐρημαί καὶ ἀπροσάταυτοι, ἀνέμειναν τὸν θάνατον, ἀπειλοῦντα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ εἰσβάλῃ μετὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐν γαλήνῃ ψυχῆς καὶ φιλοσοφικῆς ψυχραιμίας. Ἀδελφοὶ ἠσφάλισαν ἀδελφὰς με ζωῆς κίνδυνον, καὶ μητέρες τέκνα, κρατοῦσαι τῆς ἐπισφαλστεράς θέσεως δι' ἑαυτάς. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐκ τούτων ἢ μεγαλοφυχία ἐθῆκε τὴν τοῦ δεκαετοῦς παιδίου μετὰ τὴν ἀβρὰν σάρκα καὶ τὴν ξανθὴν κόμην, τοῦ ἀποφασισμένου νὰ πράξῃ ὅ, τι εἶπεν ἢ σταθερὰ του φωνῆ:

« Μὴ φοβάσαι, πατέρα μου. Ἐγὼ θὰ σὰς σώσω. Θὰ πάγω νὰ τοὺς παρακαλέσω νὰ σκοτώσουν ἐμένα, μονάχα ἐμένα! »

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΠΗΤΕΣ

Μία φερά κ' ἕναν καιρό, — δηλαδή, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ μεσαίωνα, — ὑπῆρχε κάπου εἰς τὴν Γαλλίαν ἕνα Μοναστήριον πολὺ πλούσιον καὶ πολὺ ἰσχυρὸν, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα.

Ὁ Ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος δὲν το εὐρισκεν ἀκόμη ἀρκετὰ πλούσιον, ἐπέλεξε κ' ἐφορολόγησε τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς, ὅσοι ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Μὴ δυνάμενος νὰ ἀφείληται ἀπὸ αὐτοὺς μεγάλα πράγματα, — οὐκ ἂν λάβῃς παρά τοῦ μὴ ἔχοντος! — ἐφεύρε διὰ τοὺς κατοίκους ἑνὸς μικροῦ χωρίου, ὑπαγομένου εἰς τὴν Μονήν, τὸν φόρον τῶν δεκατριῶν πητῶν, τὰς ὁποίας ὀφείλον νὰ τῷ φέρουν κατ' ἔτος, τὴν ἡμέραν

καθ' ἣν ἐώρταζεν ὁ προστάτης Ἅγιος τοῦ χωρίου.

Ἄλλ' ἰδοὺ κατὰ ποῖον τρόπον οἱ χωρικοὶ ἐπλήρωσαν οὐτὸν τὸν φόρον:

Κατεσκεύασαν ὅσον ἠμποροῦσαν καλλίτερα τὲς δεκατρεῖς πητες, τὰς ἔφεραν ἐν κομῇ καὶ παρατάξαι εἰς τὴν Μονήν καὶ ἔπειτα εἶπον εἰς τὸν Ἡγούμενον, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ τὰς παραλάβῃ:

— Αἰδεσιμώτατε, ἐσυμφωνήθη νὰ κάμωμεν δεκατρεῖς πητες, καὶ νὰ τὰς φέρωμεν. Ἰδοὺ, τὰς ἐκάρημεν καὶ τὰς ἐφέραμεν. Δὲν ἐσυμφωνήθη ὅμως καὶ νὰ τὰς ἀφῆταμεν. Δι' αὐτὸ, ἂν ἐπιτρέπετε, θὰ τὰς πάρωμεν ὅπως.

Ὁ Ἡγούμενος ἐγέλασε καὶ τοὺς ἄφησε νὰ πάρουν ὀπίσω τὰς πητες. Καὶ ἔκτοτε, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐωρτάζει ὁ προστάτης Ἅγιος τοῦ χωρίου, οἱ κάτοικοι συνειθίζου νὰ κατασκευάζουν δεκατρεῖς πητες καὶ... νὰ τὰς τρώγουν.

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια.)

— Καὶ ἡ ράχι ἢ δική σου ἠμποροῦσε ἐξαίρετα νὰ πληρώσῃ τὸ θράσος τῆς γλώσσης σου. Θὰ ἦτο εὐεργεσία ἐν τοιοῦτον θέαμα διὰ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς καλογήρους, ποὺ εἶνε κλεισμένοι ἐδῶ καὶ στερημένοι ἀπὸ κάθε διασκέδασιν. Ἡ αὐθάδεια σου, τιμωρομένη ἀμέσως διὰ τὴν ῥαβδισμόν, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱππότη δ' Ἀνδοάν, θὰ τοὺς διασκέδαζεν τὰ μέγιστα.

— Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἀχόλουθος προτιμῶ νὰ μείνω εἰς τὴν ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν προτιμήσεων τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου. Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξευρα τίνας εἶνε ἐκεῖνο τὸ κόκκινον ἄλογο, ποὺ το κρατεῖ ἀπὸ τὸ χαλινάρι ἕνας καλόγηρος; Μήπως εἶνε τοῦ ὀδηγοῦ; Ὡ τί εὐμορφον ζῶν!

— Ναι, φάνηται ὅτι εἶνε κ α θ α ρ ῆ ρ α τ σ α ἀπὸ τὴν ζωηρότητά του, ἀπὸ τὴν κομψὴν του κεφαλὴν, ἀπὸ τὴν λεπτότητα τῶν γραμμῶν του ὄλων, τοῦλάχιστον ἐφ' ὅσον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ διὰ μέσου τοῦ μαλλίνου ἐπιβλήματος, μετὰ τὰς φωνὰς καὶ μετὰ τὰ κουνουδάκια, ποὺ ἀκεπάζει τὴν ράχιν του εἶνε ἀπὸ τοὺς ὀρειοτέρους σαρρακηνικοὺς ἵππους ποὺ εἶδα εἰς τὴν ζωὴν μου! Νά καὶ ὁ ὀδηγὸς εἶνε ἐκεῖνος ὁ νέος ποὺ περιπατεῖ σεμνὰ, πέντε βήματα ὀπίσθεν τοῦ Ἡγουμένου.

— Αὐτός! ἀνέκραξεν ὁ ἀκόλουθος. Καλὴ εἶνε ὁ τροχιδούρος, ποὺ ἐξελαργύγησθαι χθὲς νὰ τραγουδῇ ὄλο τὸ βράδυ εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ Ἡγουμένου, ὅπου συνώδευσα τὸν κύριόν μου. Τί κρίμα παῦ δὲν θὰ ταξιδεύσωμεν μαζί! Μετὰ αὐτὸ τὸ σεμνὸν ὕφος ποὺ βλέπετε, στοιχηματίζω ὅτι τὸ παιδί εἶνε ζωηρότατον καὶ ὅτι κάμνει λαμπρὴν συντροφιά.

Ὁ ἱπποκόμος δὲν ἐπρόφρασε νὰ παντή-

σῃ, διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ἱππότης Δ' Ἀνδοάν μετὰ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐφθασε πρὸς τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως. Καὶ εἰς τὴν εὐλαθεῆ σιγῇ, ἣ ὅποια ἔγινε διαμιάς, ἦτο εὐχολαν νάκουσθῆ ὁ Ἡγούμενος τῆς Βουλδόννης ἐκθειάζων τὴν ἱκανότητά καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ὀδηγοῦ μετὰ τὴν τὸσον ἰσχυράν, ὡς νὰπήγγελλε καμμίαν εὐχὴν εἰς τὸ παρεκλήσιον:

— Κύριε Ὀρδερίκε Γουλιέλμ, ἔλεγε, δὲν γνωρίζετε τὸν τόπον μας, καὶ δι' αὐτὸ δὲν παραδέχεσθε εὐκολὰ ὅσα πιστοποιῶ περὶ τοῦ ὀδηγοῦ σας. Ἐπειθὲν τοῦ Δεῖγερρος, εἰς τὴν πλουσίαν Γαλλίαν τὴν ὅποιαν γνωρίζετε σῆς, κάθε μελίτσα τῆς ἀνθρωπίνης κυψέλης καταγίνεται εἰς ἕνα μόνον κλάδον ἐργασίας, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀπολαμβάνει ἀρκετὰ. Ἄλλ' ἐδῶ, εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν συνόρων, τὸν κατεστραμμένον ἀπὸ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, πρέπει νὰ συναθροίσῃ κανεὶς τὸ μέλι του κατὰ χιλίους διαφόρους τρόπους καὶ ἰδοὺ διατὶ ὁ Ἰωθῆνος, υἱὸς πτωχοῦ ἀστοῦ τῆς Μαζέρης, χερσιτωμένος ποιητῆς καὶ συγχρόνως δεξιὸς ἱερακοτρόφος, δὲν ἀπαξιοῖ τὴν κερδίαν τὰ πάντα χρυσὰ σκουδῶν, τὰ ὅποια προσφέρει διὰ τὸν ὀδηγόν σας.

— Πλησίαιε, Ἰωθῆνε, προσέθεσε, καὶ διαδεχόμενος τὸν κύριον Γουλιέλμον, ὅτι θὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ Βέρναζον, αὐτὸν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του, ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ.

Ὁ Ἰωθῆνος ἐπροχώρησεν, ἔκαμψε τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμένου διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν του, καὶ ἀνηγέρθη κατόπι, διὰ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν κύριον Ὀρδερίκον:

— Αὐθέντα μου, ἐμπιστευθήτε εἰς ἐμέ. Ὑπόσχουμαι νὰ σας ὀδηγήσω μετὰ πᾶσαν τὴν δυνατὴν ταχύτητα εἰς τὸ Βέρναζον, καὶ νὰ σας ὑπερασπισθῶ ἐν ἀνάγκῃ, ἂν τυχόν ἤθελε μᾶς φράξουν τὸν δρόμον μερικὸν ἀπὸ τοὺς καταγόμενους ἐκεῖνοὺς Ἴσπανοὺς ἢ Ρουσιγῶν, ποὺ κάποτε μᾶς κάμνουν τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκέπτονται καὶ τὰ μέρη μας.

— Τί! ἠπαντήσωμεν ληστὰς εἰς τὸν δρόμον! ἀνέκραξεν ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ὠχρὸς ἀπὸ τὸν φόβον του.

Ἐμπιστευομαι εἰς σέ, Ἰωθῆνε, βασιζόμενος εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου δὸν Ὀνοράτου ὅσον ἀφορᾷ τὴν καθοδήγησιν ἄλλ' ὅσον διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς μου καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν ἀποσκευῶν, τὰς ὁποίας φέρω, νομίζω ὅτι τὸ ξίφος σου εἶνε πολὺ κοντόν... Ἀρχὸν Γάσπαρε δ' Ἀνδοάν, ἐξαιτοῦμαι νὰ ἐνισχυθῆ ἡ ἀκολουθία μου, ἄλλως δὲν θὰ τόλμησω νὰ κάμω οὔτε βῆμα ἔξω ἀπὸ τὰ προστάτευτικὰ αὐτὰ τεύχη.

Μετὰ πολλὴν συζήτησιν, ἡ συνοδεία τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου ἠδῆ ἤθη ἀκόμη κατὰ δύο ἀνδράς, ληθθέντας ἐκ τῆς συνοδείας τοῦ ἱππότη, καὶ ὀπλισμένους με-

ξίφη τόσον σχεδὸν μακρὰ, ὅσον ἦσαν καὶ τὰ δόρατά των. Μετὰ τοῦτο, τὸ μικρὸν ἄγλημα ἐξῆλθε διὰ τοῦ πυλῶνος τοῦ Μοναστηρίου.

Προηγεῖτο ὁ Ἰωθῆνος ἐπὶ τοῦ κοκκίνου ἵππου, ὁ ὁποῖος ἐχόρευε μετὰ τὰ τέσσαρα, ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ποῦ ἠσθάνετο ἀνοικτὸν τὸ διάστημα πρὸ αὐτοῦ. Ἦρχετο κατόπι ἡ λευκὴ ἡμίονος τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο μεγαλοσώμων ἵππων τῶν λοχχοφόρων. Τὴν κομπὴν ἔκλειον ἐξ ἑτερόπλευρον ἐπὶ ἐξ ἡμίονων, ἕκαστος τῶν ὁποίων συνώδευεν ἀπὸ μίαν ἄλλην ἡμίονον, φορτωμένην μ' ἐν κιβώτιον.

Συνειθίζει κανεὶς ἐπιτέλους τὰναπόφρευκα κατὰ! Ἄφ' οὗ καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, μέχρι τοῦ πρώτου σταθμοῦ, ὁ κύριος Ὀρδερίκος ἐμουρμούρισε διὰ τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους τὸν παρέσυρεν ὁ φιλόδοξος πῆθος τοῦ νὰ διαλάμψῃ εἰς τὴν αὐλὴν ἄφ' οὗ χιλιάκις ἐνεθυμήθη μετὰ πόνου καὶ στεναγμοῦ τὰς ἀναπαύσεις τῆς κατοικίας του καὶ τὰς τιμὰς τῆς ἐδρας τοῦ ἐν Αὐρηλίᾳ, — ἐπιτέλους ἠσύχασε, κατηνάσθη, ἐσυνείθισεν... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ ταξίδιον δὲν ἦτο τόσον ἐπιπονον. Μόλις ἔκαμναν ὀλίγας λεύγας καθ' ἡμέραν, καὶ τὰ τρία τέταρτα τῶν εικοσιτεσσάρων ὥρων τοῦ ἡμερονοκτίου ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς σταθμεύσεις καὶ ἀναπαύσεις. Ὁ κύριος Ὀρδερίκος θὰ τ' ἀφιέρωνεν εὐχαρίστως εἰς συνομιλίαν μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ του, ἄλλ' ὁ Ἰωθῆνος δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προσωρινοῦ τοῦ κυρίου εἰμὴ διὰ μονοσυλλάβων, διαφεύδων οὕτω τὴν ἀγαθὴν ἰδέαν, τὴν ὅποιαν εἶχε σχηματίσῃ ὁ σοφὸς Ὀρδερίκος περὶ τῆς εὐφύας τοῦ ὀδηγοῦ του. Κρατῶν αὐτὸν, δὲν ἦτο παρά κοινὸς στιχοπλόκος καὶ χυδαῖος κυνηγός, ἀφ' οὗ εἰς ὄλας του τὰς ἐρωτήσεις περὶ τῶν ἀρχόντων τῆς χώρας, ὁ Ἰωθῆνος, ἀποφασισμένος νὰποκρύψῃ ἀπὸ τὸν κύριον Ὀρδερίκον, ὅτι ὁ δεχόμενος σήμερον παρ' αὐτοῦ ἀντιμισθίαν ὀδηγοῦ διατέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γάστουρος, ἀπεκρίνετο μετὰ τὸ νυσταλέον του ὕφος:

— Πῶς εἶπατε; Ἄν γνωρίζω τὸν κύριον ὑποκόμητα Ἰωάννην Δεφοῦ καὶ τοὺς δύο εὐγενεῖς του κληρονόμους;... Μάλιστα, μάλιστα. τοὺς γνωρίζω, ὅπως κάθε κάτοικος τῆς Μαζέρης... Τοὺς εἶδα νὰ περνοῦν ἀπὸ ἐδῶ πολλὰς φορές... Πῶς εἶπατε; τί φρονῶ δι' αὐτούς; Μὰ... ὅτι εἶνε οἱ αὐθένταί μου. Πῶς; Τί λέγαν δι' αὐτοὺς οἱ ἐντόπιοι;... Μπᾶ! ἐγὼ δὲν εἶμαι περίεργος! Ἄμα μετὰ τὸν ἱεράκα μου συλλαμβάνω κανένα πουλί καὶ ἄμα εἰς τὸ τέλος καμμίαν στροφῆς, μοῦ ἔρχεται καμμία πλουσία ὀμοιοκαταληξία, — τότε εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ἄλλο τίποτε δὲν γυρεύω.

Ὁ κύριος Ὀρδερίκος, εἰς τὴν ἀπομύνησιν ταύτην, δὲν εἶχεν οὔτε καν τὴν παρηγορίαν νὰ εὐρίσκῃ τερπνὴν τὴν χῶραν, διὰ τῆς ὁποίας ἐταξίδευε. Γεννηθεὶς εἰς τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα τῆς Βώτης, ὁ βόρειος οὗτος Γάλλος εὐρίσκει φρικὰ δὴ τὰ στενὰ ἐκεῖνα τῶν βουνῶν, τὰ ὅποια κάποτε συνεπληρῆζον τόσον πολὺ, ὥστε μάλις ἄφιναν τόπον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν τοίχων ἐκείνων, τῶν ἀνοφουμένων πρὸς τὸν οὐρανόν, διὰ τὸν ροῦν τοῦ Ἀριεζου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθουν ἤδη, καὶ διὰ τὸν δρομολογῶν, τὸν χαραγμένον ἐπὶ τῆς στενῆς του ὄχθης. Ἡ ἀκολουθία του, συγκρινομένη πρὸς τοὺς κύκλῳ βραχύδεις γίγαντας, τῷ ἐφαίνετο ὡς παρελάσις ἐν-

« Πῶς εἶπατε; Ἄν γνωρίζω τὸν κύριον ὑποκόμητα Δεφοῦ. » (Σελ. 265, στήλ. α.)

τόμων ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων ἑνὸς φρέατος! Δὲν τῷ ἤρεσαν ἐπίσης οὔτε τὰ χωρία, εἰς τὰ ὅποια ἐστάθμευον. Εἰς κανὲν τῶν νυκτερινῶν τούτων ἀσύλων δὲν ἤλπιζε νὰ εὐρῆ φιλοξενίαν, ὀμοιάζουσαν κάπως μετὰ τὴν φιλοξενίαν τῆς Βουλδόννης, κανὲν ἀπὸ τὰ μοναστήρια ἐκεῖνα, τὰ δυνάμενα νὰ ξενίζουσαν εὐγενεῖς ταξιδιωτάς, δὲν εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ δρομολογίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀρίσῃ ὁ ὀδηγός, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Ὀρδερίκος εὐρέθη ὑποχρεωμένος νὰ ἐγκρίνῃ, διότι οὐδέποτε, οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ ἀνθρώποι του, δὲν εἶχον διατρέξῃ τὴν ἀπρόσιτον καὶ ἀγρίαν αὐτὴν χῶραν.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ἰωθῆνος τὴν ἐγνωρίζε καλλίστα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ὑπῆρχε πέτρα, ποῦ νὰ μὴ τῷ εἶνε γνωστὴ. Καὶ παντοῦ οἱ ἄνθρωποι,

καὶ οἱ ταπεινότεροι ἀκόμη χωρικοὶ, ἦσαν φίλοι του. Ποιμένες καὶ γεωργοὶ προσέτρεχον ἀμέσως εἰς τὸν ἦχον τῆς ἀργυρᾶς συρικτρᾶς τοῦ Ἰωθῆνου, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο συνήθως τῆς συνοδείας κατὰ εἰκοσιβήματα.

Ὅταν οἱ ταξιδιωτὰι ἐφθάνον εἰς κανὲν πανδοχεῖον, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ἔτρεχον εἰς προὔπαντήσιν των, ὄχι διὰ νὰ θαυμάσουν τὸν πλοῦσιον ξένον, οὔτε διὰ

νὰ τῷ ζητήσουν ἐλεημοσύνην, — ὅπως ἠδύνατο τις νὰ ὑποθέσῃ, κρίνων ἀπὸ τὴν ἀβλιότητα τῶν ἐνδυμάτων των, — ἀλλ' ἀποκλειστικῶς διὰ νὰ χαιρετήσουν τὸν Ἰωθῆνον καὶ νὰ θαυμάσουν τὸν ἵππον του.

Ἀπὸ τὴν ἐγγύριον γλώσσαν, τὴν λεγομένην γλώσσαν τοῦ Ὀκ, τὴν ὅποιαν περιεφρόνουν οἱ βόρειοι ὡς ἰδίωμα ἐπαρχιακόν, ὁ Ὀρδερίκος δὲν ἐγνωρίζεν εἰμὴ ὀλίγας λέξεις. Διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ παρακολουθῇ τὴν ζωηρὰν συνομιλίαν, τὴν συναπομνην μεταξὺ τοῦ ὀδηγοῦ του καὶ τῶν χωρικῶν, καὶ δὲν ἐννέει διατὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, περιχαρῆστατοι, ἐτριγύριζαν τὸ κόκκινον ἄλογο, τὸ ἐγαῖδευαν, ἀνεσήκωναν τὰς τρίχας τῆς χαιτῆς του, καὶ ἐφιλοῦσαν ἀκόμη τὸν λευκὸν ἀστέρα, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ με-

πως μοι υπάσχεσαι, τώρα θα είνε τακτική το αντίτιμον της αλλαγής εμπορεύει να το στείλεις εις γραμματόσημω. Τέμενος των Μουσών (δια την Εβδομην Κόρην και Μέγαν Αλέξανδρον, μόνο αυτά τα δύο είνε δ' των αναφερόμεν, δεν ελήφθησαν.) Ήλιον Μέλαθρον (αι προτάσεις σου να δημοσιευθούν εις το προσεχές· ελπίζω ότι του λοιπού θα οικονομής ὀλιγον καιρόν από τας τάσας διασκέδασίας της ἑξοχῆς, και θέλω μου γράψης.) Κορινθιακόν Ἔθνος (με τας καλλιτέρας μου εὐχάς δια τὰ γενεθλια σου, και να γίνης ότι επιθυμείς τσον πολύ· τὰ ἔθνημα δὲν ἀτέλλονται· ἀπλῶς σημειώνονται και ἔπειτα μετρούται· διάδασε τὸν Ὀδηγὸν να ἰδῆς.) Ήπειροναγον Ἑλληγιόδα (που ἔχει τσῶνη χαρὰν να βλέπῃ εἰς κάθε ὄφλον τ' ὀνομά της.) Ἀγριολοῦσσαν τῆς Ἀρδραν, Ἑλληγιον Ψυχὴν (βλέπει, δὲ κατὰ τῶν καθυστεροῦντων θα ληφθῶν αὐστηράτα μέτρα· ἡ περι ἡ· ἐρωτῆς εἶνε ἀκόμη συνδρομητρια, ἀλλὰ δὲν ἔχει καιρόν να μου γράψῃ.) Ἄδραν τῆς Κερκυρας (πολύ ενδιαφέροντα ὅσα μοι γράφεις περὶ τῶν παλαιῶν συνδρομητῶν και ἐκρήτση σημειώσιν, διότι ἄλλως τε πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς ἐκδόσεως.) Φαιδίμην, Δαρνοσηφ Ναβαρχον (ἔσπειλα.) Μικρὸν Ἀνοδόσημην, Παριστρια (ἔσπειλα.) Ἀμβρακιώτιδα Ἄδραν (ἔσπειλα· αἱ προάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Βίβλαν, Μέλαθρον Ἀδρακων (ἔσπειλα.) Κόρην τοῦ Σερμῶνος (γράψε μου πῶτα φυλλάδια δὲν ἔλαδες, να σου τὰ ἐπιτακτικῶν.) Ἀντόνιον Χ. Φραγκοκην (ἐλήφθησαν ἡ εὐχαριστῶν.) Μεταρχολοκην Σεληρολάτριάδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Ἀυγούστου θάπανιῆσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἀγγέλλονται:
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
 (Φαίδωνος)
Διηγήματα
 ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τόμος κομψότατος ἐκ 12 τυπογραφικῶν φύλλων, με ἀκονογραφημένον τρίχρωμον ἐξώφυλλον.

ΤΙΜΑΤΑΙ φρ. 3

Δὲ τὸς ἐγγραφομένους και προπληρωθῶνται μέχρι τέλους Αὐγούστου 1901 τοῦ βραδύτερον.

Σημειώσεις. Οἱ ἐγγραφομένοι δια τὴν δευτέραν Σειράν, ἂν δὲν ἦταν συνδρομηταὶ καὶ τῆς προὐχούσης Πρώτης, δύνανται, ἂν θέλουσιν, ἀποκτήσουσιν και ταύτην, συναποστέλλοντας ἕτερα φρ. 3.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου

Ο γὰρ τῆς τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν να γράψω τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγνωστικῶν, παλεῖται ἐν τῷ Γραμματεῖοι μας εἰς φανήλους, ὡς ἕκαστος περὶ χειρ. 30 φύλλα και ἐπιτάται φρ. 1

348. Δεξιόγραφος.
 Θεὸν ἀπολιζῶ μὲν ἐν εὐνοῇ
 Καὶ ἀπαρτίζω εἰς τὴν στιγμὴν
 Ἐγὼν αἰσθητικῶς ἐπαναφέρον
 Ἡ μίαν χωρὰν τῆν Ἀφρικὴν.

349. Στοιχειώδης.
 Ἄντι δέλτα βάζω μὲ
 Καὶ τι βλέπω ἐν τῇ στιγμῇ;
 Ὅλοι οἱ κόποι περισσοί
 Ἥμιον κ' ἔγιναν υἱοί.

250. Πνευματώδης.
 Πάντο γρηγορηθῆ εἶμαι με δασαίαν ἂν μάρτυρα·
 Ἄν φητῆ ἄνωσ μου βάλω... διὰ να μ' εὐρῆ ὅτι
 [φρονιότης.]

Ἐπιτάτη ἐπὶ τοῦ Ἀναθῶν Σοῦλι 231. Ἀσθη.

★ ★ ★ Νῦν κατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ
 ★ ★ ★ διὰ γραμμάτων οὐτως ὡσεὶ ἀνά-
 ★ ★ ★ γινώσκονται: καθένας ἴσως διά-
 ★ ★ ★ σθημο: ὀριζοντίως εὐδοστοργος και
 ★ ★ ★ εὐσυχῆ: ἰθί: δεκαπενταίως δὲ πέρ-
 σης: στρατηγός και τὸ ὄνομα δύο
 διαστήμω, Ρωμῶν.

352. Κυβόλαξον κεκρυμμένον και ἀνταστραμμένον

1. — Θῆρα, Μύκονος, Σύρος, νῆσοι Κυκλάδες.
2. — Βαθὸς ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης.
3. — Ἡ καλὴ νομὴ τὸ πρόβατα παχύνει.
4. — Ὁ ἄρξ ἀνδρας δεξιὸς περιφρονεῖ.

353. Κεκρυμμένη Παροιμία.
 Ἡ μινροῦλα μας ἡ Κάκια
 Μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά
 Καὶ τὰ γαλανὰ τὰ μάτια,
 ἔλεγε λίγη ὑπομονή
 Καὶ καθόλου ἐπιμονή.
 Δὲν μου λὲς σὺ πῶγεις γινῶσι,
 Τί θι γίνῃ ἂν μεγαλώσῃ;
 — Ἄς τὴν και θὲ μετανιώσῃ!

354. Πρόβλημα
 Πάππος: ἐρωτῆσει περὶ τῆς ἡλικίας του εἶπεν:
 Ἡ ἡλικία μου εἶνε διπλασία τῆς τοῦ υἱοῦ μου,
 τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία εἶνε τριπλασία τῆς τοῦ ἐγ-
 γόνου μου τοῦτου δὲ ἡ ἡλικία δὲκ ἡ φθῆση τὴν
 ἰδικὴν μου χρειάζεται 75 ἔτη... Πόσων ἐτῶν ἦσαν;

355. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τῶν ζητουέ-
 νων λέξων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
 τὸ τῆς τρίτης και οὕτω καθέστη, ἀποτελοῦν τὸ
 νομα μαθητοῦ τοῦ Σωκράτους:

- 1, Δένδρον.
- 2, Ποιήτρια.
- 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
- 4, Πόλις τῆς Εὐρώπης.
- 5, Μῦσα.
- 6, Μοῦσα.

356. Ἑλλητισμόφωνον.
 α. 1. 0 - ε ε - α ι - α - ε ι - α α - α ι - α ε ε ι
 Ἐπιτάτη ἐπὶ Γραμματεῖοι Δισκαλιότου
357. Γρήγορος.
 ω - ω Μ $\frac{ω}{ω}$ τε.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσθητων τῶν φύλλων 21 και 27

268. Ἀγγορολογώτατος (ἀγγοῦ, μωλόγι, ὠτακος). — **269.** Πείνα πῖνα. — **270.** Σαοῦλ. αὐλός.

271. Π Α Ρ Α (τι ΑΡΑ Περσικόν...)
Α Κ Ι Σ (νῆσοι ἸΚΑρία...)
Ρ Ι Ν Η (τῆν ἸΡιδία...)
Α Σ Η Ρ (ἌΡΗΣ Ἀπ' ὄλου...)

272. Διαίρει και βασιλεύει. (Ἡ ἀνάγνωσις: **273. Α Μ Ε Τ Υ Ε Ο Κ Ν Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ Φ Ν Π Ω Ο Ο Ν Σ Σ**)

274. Δοῖα ἦτο ὄπι. — **275-276. 1.** Ἀκοή, ἀκη, ἀκμή, ἀμύνη, ἀπὴν, ἀπρή. **2.** Φόβος, φόβος, φόβος, φόβος. Πάρος, θάρρος. — **277.** Τῆ ἀναλλαγῆ διὰ τοῦ Α σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: **ΚΛΟΠΗ** (Καλός, Λιμός, Οὐλός, Πόλις, Ἑλίας). — **278.** Ἡ Α ἀπλασις τῶν Παίδων εἶνε περιοδικὴν — Ἰκανὸν να ὠρελήσῃ και με-

γάλων και μικρῶν — **279.** Ἐσο ἐπιμηλῆς. — **280.** (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας θα δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προσεχούς φύλλου.)

281. Ἀγέλας (ἄ, γελᾷ). — **282.** Τρόχοι· τροχός. — **283.** Ὄστε· τέτος. — **284.** Ναβουχοδονοσορ. — **285.** Ίουλιὰ (Ἰουλιὰ).
286. Α Δ 287. 15+21+6+54= 96.
Σ Ι Ω Ν (15+3=18, 21-3=18. 6
Β Ν (x3=18, 54:3=18). — **288.**
Ο Π Ο Ι Ἡ εἰσοδος τῆς Διαπλάσεως ἐν
Α Β Τουρκία εἶνε ἐλευθέρη, διότι
Ο Σ Σ Α κατ' ἀρχὴν οὐδὲν ἐπιλήθμιον
Σ Σ δημοσιεύσῃ. — **289.** Τῆ ἀνακα-
 λυτῆ δια τοῦ Α σχηματίζεται
 ἡ μεσοσταθία: **ΔΕΤΟΣ** (ἔΑρ, ἡμερα, ἔΡοσ, ἔΡοσ, ἔΡοσ). — **290.** Ἐπανομύμενος μὴ πάν-
 τα πῖτατε. — **291.** Ὅστις ἔφαγεν εὐρίσκει πε-
 ρίγειον να πεινᾷ ὁ ἄλλος.

BIBLIOTHÈKE
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ και ἠθικὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνας) ἄδειος φρ. 6 χρυσῶδες φρ. 8 (Ὁλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάριτον πρώτης ποιότητος: ἄδειος φρ. 7. χρυσῶδες φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίακος (25 εἰκόνας) ἄδειος φρ. 1, 75. Χρυσῶδες φρ. 3, 25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς φρ. 0, 60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθάνου (20 εἰκόνας) ἄδειος φρ. 3, 50, χρυσῶδες φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδειος φρ. 3. χρυσῶδες φρ. 5. (Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαίτερος φρ. 0, 15.)

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνας) ἄδειος φρ. 3, 50, χρυσῶδες φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδειος φρ. 1, 50, χρυσῶδες φρ. 2, 50.

Ἡ Νύνα (20 εἰκόνας) ἄδειος φρ. 3, 50, χρυσῶδες φρ. 5.

Παιδικοὶ Λόλογοι (Κουρτίου) Διὰ Σειρά, ἐκαστῆ τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1, 20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσῶδες φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδειος φρ. 2, χρυσῶδες φρ. 3, 50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδα) ἔκαστον φρ. 0, 50. Χρυσῶδες τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2, 50.

Πράξις δ Νικίου (24 εἰκόνας ἄδειος) φρ. 3, 50, χρυσῶδες φρ. 5.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνας) ἄδειος φρ. 3, 50, χρυσῶδες φρ. 5.

Ἐπὶ Πατρίδος (25 εἰκόνας) ἄδειος φρ. 3, 50, χρυσῶδες φρ. 5.

Ὁ Φῶτης Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρταίου, φρ. 0, 60.